

A Kun őseink emléke - pályázat eredményhirdetése

A program a Nagykun Hagyományőrző Társulás támogatásával valósult meg

A szeptember 19-én megrendezett XX. Karcagi Lovasnapot Kovács Sándor, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Közgyűlés elnöke, Tisza-tavi miniszteri megbízott, a Kunszövetség elnöke nyitotta meg.

- Mindenkit szeretettel köszöntök a XX. alkalommal megrendezésre kerülő Karcagi Lovasnapon, a térség legszebb és legnagyobb lovas rendezvényén, amely egyben hagyományőrző rendezvény is. Olyan hagyományőrző ez, mint amilyenek a karcagiak, hiszen az itt élő nagykunok emberek ragaszkodnak hagyományaikhoz, ahhoz, amit apáik, nagyapáik, anyáik, nagyanyáik rájuk hagytak. Ragaszkodnak a lovas hagyományokhoz, hiszen tudjuk, hogy a kunok 780 évvel ezelőtt harcos lovas nomád nép voltak. Ragaszkodunk azokhoz a hagyományokhoz is, amelyet szüleinktől, nagyszüleinktől örököltünk. Nem hiszem, hogy van olyan karcagi – talán a mai gyerekek közül néhányan - aki ne úgy nőtt volna fel, hogy délután, amikor hazajött az iskolából, vagy a szombati, vasárnap ebéd után ki kellett menni a kertbe, ahol kapálni, gyomlálni kellett, tavasszal vetni, ültetni. Ez minden karcaginak az életéhez tartozott. Majd ősszel, kerékpárral, a kapát felkötve, kimenni, felszedni a krumplit, hazavinni. Ez ugyanolyan része hagyományunknak, mint a harcias, lovas nomád hagyomány. Mindegyiket ünnepelem. S ünnepelem azt is, hogy a mostani gyerekek figyelnek arra, milyenek voltak a hagyományaink, milyen volt történelmünk. Biztosak lehetünk abban, hogy ők is tovább fogják adni, amikor már ők lesznek nagyapák, nagymamák, az unokájuknak, hiszen az ember, az emberi élet hasonlít a fára. Mélyen, erősen kapaszkodik abba a földbe, ahol megszületett, ahol él. Legyen ez a föld akár köves, akár szél fújta homokos, vagy ilyen kemény, ragadós szikes, mint a kunsági, karcagi talaj. Erősen ragaszkodunk a gyökereinkhez, így tudunk erős, a legnagyobb vihar által meghajlíthatatlan fát is növesztetni. Ilyen a nagykunok ember törzse is, fújja a szél, rázza, de inkább török, mint hajlik, s itt vannak a lombok, a fiatalok, akik akár pályamunkával, akár rajzzal képviselik azt, hogy milyen a fa koronája, milyen egészséges, milyen a lombozata. Én kívánok mindannyiunknak olyan lombozatot, mint amilyenek a mostani gyermekek. Olyan erős gyökereket, mint amilyeneket őseink hagytak ránk, s akkor egészséges, terebélyes fa lesz a karcagi, a nagykunok, a kun. Kívánok minden-

kinék a mai napra feltöltődést, jó szórakozást. A díjazottaknak, legyenek azok akár a kert, akár a történelmi pályamunkákban díjazottak, további sok sikert. Kérem, hogy mondják el, hogy igazából vigyázni kell arra kincsre, amit kaptunk, mert az komoly, drága kincs – mondta köszöntőjében Kovács Sándor, aki a megnyitó után átadta a Kunok III. Világtalálkozója alkalmából a Kunszövetség, a Nagykun Hagyományőrző Társulás támogatásával kiírt pályázatának díjait.

Ezután kérdeztük a világtalálkozóztól.

- A Kunok III. Világtalálkozójának programsorozata az elmúlt héten indult. Kunszentmiklóson volt a nyitó rendezvény, tegnap Kunszentmártonban egy csodálatos konferenciát tartottak. Ma, a hagyományos XX. Karcagi Lovasnap is csatlakozott a Kunszövetség által meghirdetett Kunok III. Világtalálkozóhoz. Ez egy olyan kitűnő rendezvénysorozat, amire nagyon sokan látogatnak ki, hiszen a főzőprogram, a kirakodó, a lovas programok szerintem párját ritkítják. Most volt a Legszebb konyhakertek pályázat díjazottjainak a kiüntetése, s egy, a Kunszövetség és a Nagykun Hagyományőrző Társulás által gyerekeknek meghirdetett tudományos helytörténeti munka eredményhirdetése is. Azt gondolom, rendben vagyunk. Azért gondolom, hogy rendben vagyunk, mert nagyon sokan őrzik a hagyományt, nemcsak a nomád lovas hagyományokat, hanem azokat a hagyományokat is, ami ugyanolyan értékes, s amit a szüleinktől, nagyszüleinktől kaptunk, tehát a kertészetet, a kertművelést, azokat a tradicionális karcagi, nagykunok hagyományokat, amire méltán büszkék lehetünk. Rendben vagyunk, hiszen a gyerekek nemcsak a kézzelfogható, hanem a szellemi hagyományokat is tovább viszik, ami miatt méltán gondolom, hogy rendben vagyunk – fogalmazott az elnök.

*Kovács Sándor,
a Kunszövetség elnöke*

A Kun őseink emléke - pályázat szakmai értékelése

- A Kunszövetség, a Nagykun Hagyományőrző Társulás támogatásával 2015 márciusában pályázatot írt ki általános és középiskolás diákok számára „Kun őseink emléke” címmel, amelynek célja a Kiskunság és a Nagykunság településeinek közigazgatási területén található kun emlékhelyek, a kunok életében fontos eseményekhez fűződő történetek felkutatása és dokumentálása volt – ismertette a kiírást dr. Nagy Molnár Miklós, a karcagi Györffy István Nagykun Múzeum igazgatója, aki ezt követően részletesen értékelte a beérkezett pályamunkákat.

- A benyújtott pályaművek közül a Kunhegyesi Általános Iskola, Alapfokú Művészeti Iskola és Szakiskola Székhely Intézményének 5. osztályos tanulója, Gönczi Réka „Kunhegyesi kunok emlékezete – Kötöny népe él!” címmel készítette el írását. A 20 oldalas, fényképekkel gazdagon illusztrált írásban a bemutatkozást követően a pályázó a szakirodalom alapján leírja kik a kunok, honnan jöttek, hogyan települtek le mai lakóterületükre. A leírás során kitér saját lakhelye és határának bemutatására is. A kunhegyesi határ bemutatásakor felsorolja a környék ma is fellelhető kunhalmait, amelyeket Kunhegyes képviselő-testülete 1992-ben helyi védelem alá helyezett. Gönczi Réka a fényképekkel illusztrált nyolc kunhalom nevének magyarázata mellett röviden szól a kun temetkezési szokásokról is. A temetkezési szokásokkal kapcsolatosan kitér az orosz szakirodalomban kámenbábák (kőbábvány) néven ismert sírjelölő szobrokra, amelyek a Kárpát-medence területén kívül, az egykori Kumánia egész területén jellemzően ismertek és megtalálhatóak voltak, illetve számos darab ma is fellelhető. Az egykori faragott kőbábványok emlékét őrzik azok az alkotások, amelyeket az elmúlt évek folyamán egyrészt a karcagi határban, de számos kun településen is felállítottak. Ezeket a szobrokat az 1990-es évek végén a mai

magyar köznyelvben meghonosodott „kunbaba” néven ismerik, amely az orosz eredeti kifejezés „magyarosításával” jött létre. E kőbábványok is sok támpontot adnak a betelepülő, ősi kun viselet tanulmányozásához. A kámenbábákon látható viseletek is segítik a mai hagyományőrző csoportokat saját viseleteik elkészítésében, összeállításában. Így a kunhegyesi Olas-Tiszafa Hagyományőrző Egyesület is többek között ezek segítségével és a megfelelő szakirodalom felhasználásával készítette el azt a viseletet, amelyet bemutatóikon láthatunk. Gönczi Réka dolgozatából izelítőt kapunk az immár öt éve alakult egyesület tevékenységéből. Az írásnak ez a része gazdag fényképillusztráció segítségével mutatja be a ruházat mellett azt a nomád harcosokra jellemző fegyverzetet, amely egykoron olyan sok dicsőséget szerzett a kun ősöknek. Gönczi Réka írásából kitűnik, hogy nem csupán külső szemlélője a kunsági kultúrának, hanem saját magát is büszkén vallja kunnak. Pályázatának nagy erénye a jól megválasztott szakirodalom használata, amely a felkészítő, Bodnár Emese tanárnő szakszerű irányításának, segítségének is köszönhető. Így tehát ezt a szép dolgozatot nemcsak Gönczi Rékának köszönhetjük, hanem köszönet illeti a felkészítő pedagógus munkáját is – mondta dr. Nagy Molnár Miklós.

- Ugyancsak a kunhalmok, de a Karcag határában található kunhalmok a témája a Karcagi Nagykun Református Általános Iskola 6. osztályos tanulója, Balaskó Ádám pályázatának, aki dolgozata címével Illyés Gyula híres, „Ti vagytok a mi katedrálisaink!” verssorát választotta. A fényképekkel szintén gazdagon illusztrált ugyancsak 20 oldalas írás első részében a kunok eredetéről, beköltözésükről olvashatunk, amely a jól megválasztott szakirodalom alapján íródott. Ezt követően a pályázó általánosságban ír a kunhalmokról, bemutatva a négy típust. Emellett Györffy István nagysikerű, mindmáig igen

A Kun őseink emléke - pályázat értékelése

népszerű könyvét, a „Nagykunsági krónikát” felhasználva és idézve, leírja azokat a térformákat, amelyek a kunhalmok mellett vidékünket jellemzik. A dolgozatban a kunhalmok bemutatásához felhasználta a téma legszakavatottabb ismerője, dr. Tóth Albert tanár úr két kiváló tanulmányát, „Az Alföld piramisait” és a „Kunhalmokról más szemmel” címűt. E két jeles írásra is támaszkodva veszi számba a Karcag határában lévő kunhalmokat, amelyeket Karcag Város Képviselőtestülete egykoron szintén védetté nyilvánított. Balaskó Ádám pályázatának fő részét három kunhalom: a Gergelyhalom, Asszonyszállás és a Lőzér-halom leírása, ismertetése alkotja. Külső leírásuk mellett utal azokra a legendákra, mondákra, amelyek ezekkel a halmokkal kapcsolatosak. A bemutatott kunhalmok mai állapotát az ott készített fényképekkel illusztrálja. A pályázat végén, pedig hangot ad saját gondolatainak, véleményének, illetve megfogalmazza kérdéseit, amelyek felvetődtek benne a kutatás során. Ezek a kérdésvetíté-

sük előre vetítik egy reményteljes jövőbeli kutató indulását. Bízunk benne, ez így is lesz. A dolgozat mellékletében a hajdani kiváló kunsági költő, Kiss Tamás verse mellett több, egyéb halomról készült fénykép is színesíti a dolgozatot. Balaskó Ádám jól sikerült pályázatának nagy erénye, hogy a téma feldolgozásához jól, szakszerűen választotta meg és használta fel a szakirodalmat, amely a felkészítő pedagógus, Takácsné Csikós Anikó lelkes munkáját is dicséri. A szép dolgozatot tehát nemcsak Balaskó Ádámnak köszönhetjük, hanem köszönet illeti a felkészítő pedagógus munkáját is – fogalmazott értékelésében a szakember, majd bejelentette, hogy a pályázat meghirdetői, a szervezők és a bírálók úgy határoztak, hogy mindkét pályázatot I. díjjal jutalmazzák. - Mindkét pályázónak és a felkészítő tanároknak szívből gratulálunk, további hasznos munkát, további munkájukhoz sok sikert kívánunk! - mondta dr. Nagy Molnár Miklós.

A kép bal szélén dr. Nagy Molnár Miklós, a szakmai zsűri elnöke, mellette a díjazottak: Gönczi Réka és felkészítője Bodnár Emese, Balaskó Ádám és felkészítője Takácsné Csikós Anikó és Kovács Sándor, a Kunszövetség elnöke áll

„Ti vagytok a mi katedrálisaink” /Illyés Gyula/

Részlet Balaskó Ádám pályázatából:

V. Karcagi kunhalmok

Karcag határában három hasonló kunhalom-csoportot figyelhetünk meg. A nyugati határszélen Szent Ágota közelében 12 halom „ív alakban” helyezkedik el. A halmok egymástól 150 métereseek. A másik csoport 10 dombja „félkör alakban”, távolabb négy halom van. A karcagi határ délnyugati részén „ék alakban” hét kunhalom csoportosul. Karcag közelében nyolc rendszertelenül szétszórta kunhalom van, melyek őrhelyek lehettek. A 67 ezer holdas karcagi határ számtalan régészeti leletet rejt magában. A népvándorlás kori, honfoglalás kori és középkori leletek már határrészhez köthetők, sőt földrajzi nevek, okleveles adatok

is segítik a beazonosításukat (avar: Bugyogó, Magyarka, Árpád-kori: Tilalmas, Kápolna halom, középkori: Bócsa, Ágota, Asszonyszállás, Orgondaszentmiklós). Árpád-kori név: Üllő - Árpád egyik fiának a neve; Bor - a Bor - Kalán nemzetség neve; Apavára - a Barsa nembeli Apaj békési földesúr neve.

Az Árpád-korban magyar falvak voltak ezen a tájon is, melyek aztán a tatárjárás idején vagy elnéptelenedtek, vagy lakói lassan összeolvadtak a vidéket megszálló kun népekkel. A kunok a mai Karcag határában elfoglalták Bócsát, Magyarszállást, létrehozták Asszonyszállást, Ködszállást, Orgondaszentmiklóst, Karcagújszállást. A török pusztítás a Karcag határában lévő falvakat sem kímélte.

Az első nagy kár akkor érte őket, mikor Szolnok elfoglalására vonultak itt a török hadak (1552). Az 1571-es török adóösszeírás szerint Asszonyszálláson 38 ház, Ködszálláson 27 ház, Magyarszálláson 28 ház, Bócsán 52 ház, Karcagújszálláson 55 ház, Hegyesboron 26 ház és minden faluban templom van. Kálváriadombon (vagy más néven Szőlős-halom) egykor gótikus templom állott. A város belterületén lévő halom egyébként, ugyanúgy, mint a legtöbb kunhalom, rézkori. A középkori falvak is mind egy-egy ilyen halmon feküdtek. Ezen falvakat összekötő utak egyúttal a más tájakkal való kapcsolattartást is jelentették. Például Debrecen felé itt vezetett el az út a Szőlős-halom és az Ágota halom mellett. Az utasnak a Zádor-éren is keresztül kellett menni. Az átkelést a Zádor-hídon biztosították, amely azonban kapuja is volt a Nagykunországba való belépésnek. Előbb fahíd volt rajta, majd 1802-ben építették a jelenleg is álló kőhidat hét boltívre (ma csak öt van meg belőle). A halmok határjelző szerepet is betöltöttek. Ilyen szerepe maradt meg az Árpád-kori leleteket magába foglaló Gergely halomnak a Karcag, Kunhegyes és Kunmadaras hármasthatárnál. Török kori monda fűződik a Lőzérhalomhoz. A laponyagok, halmok arra is alkalmasok voltak, hogy az ellenség elől oda meneküljenek a lakosok. Az ismeretlen számára a nádas-sásos, ingoványos tájon nehezen lehetett megtalálni e rejtekhelyekre a bejáratot.

Mondák, legendák: Cserke-halom (Cserkeszölő): Csörke nevű igen gazdag, ugyanakkor fukar és gögös földbirtokost a fellázadt nép kincseivel együtt beletemette a halomba. Kettős-halom (Fegyvernek): több legenda fűződik hozzá a törökkorból és a betyárvilágból (betyárakasztás, titkos alagútrendszer). Baghy-halom (Kengyel): a népi emlékezet szerint Baghy Gyula egy szegény juhász volt, aki egyszeriben meggazdagodott, ugyanis a kutyája a halomból kincset kapart elő. Gyilkos-halom (Mezőtúr): egy ismeretlen gyilkosság színhelye lehetett. A környékbeli emberek egy, az 1910-es években meggyilkolt juhász emléként hozták vele kapcsolatba. Pista-halom (Tiszafüred): Pénzásó Pistának, a híres táltosnak az volt a rögeszméje, hogy a halomban kincs található, ezért azt évekig ásta.

Történelmi, hadtörténelmi események: Hegyesbori Nagy-halom (Karcag): a karcagi szájhagyomány szerint e halomig vonult vissza 1849 januárjában a Perczel hadtest és itt vertek táborot. Lőzér-halom (Karcag): Györffy István a Nagykunorsági krónikában ír a török korban játszódtat Lőzér-halmi esetről. Bári-halom (Mezőtúr): a II. világháború alatt német katonák bunkert vájtak a halomba, ami az 1950-es években beomlott. Bán-halom (Kenderes-Bánhalma): kiemelt jelentőségű halom, amit bizonyít, hogy több határperben is szerepel. Egykori kulcsszerepét csak növelte, hogy itt haladt át a Só-út a Kakat-éren. Akasztó-halom (Kisújszállás): mai nevét 1863-ban kapta, miután itt akasztották fel Lipták és Viglász nevű két délvidéki betyárt, akiket egy birkanyáj elhajtása miatt ítélték halálra. A Lipták-domb elnevezés is innen származik. Egy 1777-es térképen még Vermes-halomnak nevezik. Jaj-halom (Kunhegyes): Pádár József tanyai lakos szerint 1919-ben az ellenforradalmárok vérengzésének a helyszíne volt. Innen származik a halom elnevezése.

Ipartörténelmi érték: Baghy-majori-halom (Kengyel): A tetején álló felújított szélmalom jelentős ipartörténelmi műemlék. Térképtörténelmi érték: Bán-halom (Kenderes-Bánhalma): Lázár-deák 1528-ban kiadott térképén már szerepel. Egyháztörténelmi értékek: Szőlős-halom vagy Kápolna-halom (Karcag): a XV. századi kápolnamaradványok köré késő barokk Kálvária épült. Kálvária-halom (Tiszaörs): a tetején római katolikus kápolna, körülötte pedig régi sírok találhatóak. Egyéb nevezetesség: Hegyesbori Kis-halom (Karcag): Györffy Sándor Munkácsy- és Mednyánszky-díjas szobrászművész által készített kőből faragott kunszobrok állnak a tetején, tisztelegve a kun ősök és a kuntelepülések előtt. Karcag lakói a magyar királytól kapott kiváltságokat élvezték pl.: Kolbászszejék.

Mátyás király megengedte a kolbászszejéki kunoknak, hogy tisztviselőiket maguk válasszák, önkormányzatuk legyen. Olás nemzetség szállásain alakult ki, Kolbász-szejék Kunhegyes határterületen.

Kunhegyesi kunok emlékezete - Kötöny népe él!

Részlet Gönczi Réka pályázatából:

Gönczi Réka vagyok, Kunhegyesen élek.

Népismeret órán sokat hallottam a kunokról, hőstetteikről, életükről. Örülök, hogy ebben a pályamunkában tovább kutathattam kun őseink életét, jobban megismerhettem városom, Kunhegyes kun emlékhelyeit. Sok emléket találtam, így dolgozatom a teljesség igénye nélkül, a számomra legkedvesebb, legérdekesebb információkat tartalmazza. Szeretettel ajánlom minden olvasónak!

Kunok a XXI. században

Kunhegyesen ma is élnek kunok és élnek kun hagyományőrök is. Egyesületük az Olas-Tiszafia Hagyományőrző Egyesület 5 éve alakult, Kolbaz vezér földjének több szegletéből érkeztek tagjai. Vezetője Táborosi Péter (Törökszentmiklós), harcosai Szabó János és fia ifjabb Szabó János (Kunhegyes), Kun Szilárd (Kunhegyes), Sólyom Dezső (Martfű), Morvay József (Törökszentmiklós), Gáspár Tibor (Törökszentmiklós). Az egyesület a pusztai nomád kun törzsek XI-XIII. századi életét, viseletét, fegyverzetét, harcmódorát mutatja be. Ez magába foglalja az íjászatot, fokos-, pajzs- és szablyavívást.

Fegyverzet, viselet: a XXI. századi kunok ruházatát, fegyverzetét Kun Szilárd mutatta meg nekem. A csapattagok ruhái kurgánokban, kunbabákon talált ruházat és korabeli leírások szerint készítette, készítette el felszerelését.

Ezek a következők: Fegyverek: Íj - a kunok fő fegyvere a visszacsapó íj volt. A honfoglaló magyarokétól ez abban különbözött, hogy kisebb volt. A nyílvevőket tartó henger alakú tegezt jobbról kötötték az övre.

Szablya: közelharcban a szablyát használták a kunok. Könnyű volt, de ugyanakkor erős, akár a páncélt is át tudta szakítani. A kunok előszeretettel alkalmaztak cseleket, csapdákat a harcban, hogy minél több ellenséget megölhessenek anélkül, hogy ők maguk nagyobb emberáldozatot szenvednének. Mocsarakba, szűk szorosokba csalták ellenfeleiket, ahol aztán körbevették őket, amikor azok megtorpantak, összetorlódtak, nyílzáport zúdítottak rájuk, majd az életben maradókat szablyával kaszabolták le.

Kancsika: A ló és rabszolga ösztökélésére szolgált ez az eszköz. Szinte mindig a kezükben tartották vagy az övükre tűzve hordták, mert azt is jelentette, hogy szabad emberek.

Pajzs: a könnyűlovasoknál kisebb, a gyalogosoknál nagyobb kör alakú pajzs volt.

Sisak: A kunok harcban fémből készült sisakot, tovuľgát viseltek. A kunsisakon fémálc is található, ami a viselőjére hasonlít. A sisak acélból és sodronyból készült.

Páncél: a kun harcos mellét és hátát sodronyból vagy bőrből vagy fém-pikkelyből készített páncél borította. A páncél különleges kiegészítője volt a mellkorong, amit kifényesítettek, hogy az ellenség meglássa magát benne és megriadjon saját csúfságától. A páncélt kiegészíthette combvért is. A kun harcos fegyverzetét buzogány, vagyis csomarli és kopja, szünge egészítette ki.

Ruházat: a kun férfiak és nők térdig érő köntöst, azaz kaftánt viseltek, melyet oldalt vagy középen gomboltak össze, derekukon övvel, kurral fogtak össze. A kaftánból volt egy vastagabb, téli és egy vékonyabb is. Mindkettőnek az ujját színes sávok díszítették. A ruhák maguk is sokszínűek voltak. A gombok öntött réz gombok, csepp alakúak. A kaftán alatt magas gallérú inget viseltek, ennek az ujjá is sávokkal díszített volt, altestükön buggyos szárú nadrág volt. A kaftánon lévő övre tarsolyt, bőrszutyót, tökből készült kulacsot, kanalat, ivóedényt tartottak. A nőknél tükör, fésű volt felkötve. A kun tarsoly a magyartól abban különbözik, hogy négyzet alakú és himzés díszíti. A képen látható felszerelés az Olas csapat tagjainak munkái. Csizma: a kunok kerek orrú csizmát hordtak, szerették a feltűnő színeket ebben is. A hosszúszerű csizmát egy bőresattal az övhöz kötötték. Süveg: a férfiak a fejükön csúcsos süveget hordtak, amelynek az anyaga nemez volt.

A pályamunka megírásával sokat tanultam múltunkról. Büszke vagyok arra, hogy kun vagyok! Örülök, hogy az Olas-Tiszafia Hagyományőrző Egyesület tagjait megismerhettem, és hogy ennyi élménnyel gazdagodhattam.

A karcagi díjazott: Balaskó Ádám

Balaskó Ádám, a Karcagi Nagykun Református Általános Iskola 7. osztályos tanulója. Ötödikes korában bekapcsolódott a helytörténeti pályázatok írásába. A Györffy István Általános Iskola által meghirdetett pályázatokon kiemelt arany, arany minősítéssel értékelték munkáját. Írt a régi karcagi munkahelyekről, Györffy István életéről, munkásságáról. Az elmúlt tanévben a TIT Kossuth Klub Egyesület pályázatára is készült csapatával. Témája: „Környezettudatosság és kulturális örökség”, ekkor bemutatta a népi hagyomány és a környezettudatosság kapcsolatát. Ádám a gazdálkodó ember mindennapjairól, tevékenységéről számolt be olyan látványos formában, hogy első helyezettek lettek.

Minden év áprilisában elküldjük munkáját Jászberénybe az „Őseink nyomában” Területi Hon- és Népismereti Versenyre, ahol tanulónk mindig az első három helyezett között szerepel. A Kunszövetség által kiírt „Kun őseink emléke” pályázatra is szorgalmasan gyűjtötte az anyagot az iskolai és a városi könyvtárban. Kerékpárral fölkeresett több kunhalmot, tanulmányozta azokat. Rendkívül érdeklődő, nyitott egyéniség, aki szívesen vállalja ezekben a témákban a „kutakodást” – mondta róla felkészítő tanára Takácsné Csikós Anikó.

- Nagyon érdekel a kunok története, a történelem. Nem ez volt az első pályázat, amit írtam. Korábban is foglalkoztam már ezzel a témával, de Györffy István életével is – árulta el Balaskó Ádám, akinek a pályamunka elkészítésében tanára és édesanyja is sokat segített. – Nem gondoltam, hogy első díjat kapok, de nagyon boldog vagyok. A kunhalmok közül, amit lehetett, anyával, kerékpárral felkerestünk és fotón is megörökítettünk. Nincs kedvenc kunhalmom, mindegyik tetszik. A későbbiekben is szeretnék foglalkozni ezzel a témával, melyhez szakkönyvek egy részét már most elolvastam, így érdeklődéssel lapoztam át dr. Tóth Albert kunhalmokról szóló könyvét is.

Takácsné Csikós Anikó, Balaskó Ádám és Kovács Sándor, a Kunszövetség elnöke

A kunhegyesi díjazott: Gönczi Réka

Gönczi Réka, a Kunhegyesi Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola Székhely Intézményének hatodik osztályos tanulója.

- Csendes, szerény, szorgalmas, jó tanuló gyermek. Szívesen olvas és a legkedvesebb időtöltése, amikor bátyjával, Bencével lehet - aki a példaképe. Mindig örömmel mesél a családi programokról. Anyai nagyszülei Tiszagyendán élnek, így utazás közben vette észre a Bors-halmot, amit azóta többször felkerestek. Ez az élmény és a népismeret órákon a kunokról hallottak inspirálták a pályázat megírására.

A kunok történetének megismerése, a kun kiszámoló tanulása, a kun virtus felfedezése nyomán Réka büszkén vallja magát kunnak – mondta róla felkészítő tanára, Bodnár Emese.

- Egy kíváncsiság is vonzott a kunok története, a kunhalmok iránt – mondja Réka, aki a dolgozata elkészítésénél a legnehezebb feladatának a kunhalmok felkeresését, s összeírását tartotta.

– Amikor elkezdtem a kutatást, akkor néztem utána annak is, honnan erednek a kunhalmok. Kedvet kaptam más, hasonló kutatáshoz is - árulta el Réka, akinek most a Bors-halom lett a kedvence, ahová sokszor kijár mostanában.

- A pályázatra különleges módon is készültem, tanárom férje egy hagyományörző egyesületben van, s náluk felvettem a kun harcosok ruháit is, amit le is fotóztunk. A későbbiekben szeretnék tagja lenni ennek a hagyományörző csoportnak is. Az első díjnak nagyon örülök, szeretnék még hasonló pályázatokat részt venni – mondta Réka.

Gönczi Réka, Bodnár Emese és Kovács Sándor, a Kunszövetség elnöke